

LBRIS

We know
books

Arno Strobel

Originally published as *Mörderfinder - Die Spur der Mädchen*

Copyright © 2020 S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

Credit foto copertă: © Joeprachatree/Shutterstock.com

© 2024 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STROBEL, ARNO

Pe urmele ucigașilor: fiice dispărute / Arno Strobel; trad. din lb. germană de Adriana Marinescu. - Iași: Lebăda Neagră, 2024

ISBN 978-606-9623-91-6

I. Marinescu, Adriana (trad.)

821.112.2

Arno Strobel

PE URMELE UCIGAȘILOR

FIICE DISPĂRUTE

Traducere din limba germană
de Adriana Marinescu

Lebăda Neagră
Iași, 2024

1

A închis ușa în urma lui, dă să pună cheia în dulăpior și atunci îl observă.

Ghiozdanul e pe podea, în fața cuierului, ca și cum nimic n-ar fi mai firesc. Așa a și fost cândva. Cu mulți ani în urmă. Dar acum, văzându-l, rămâne încremenit și are senzația că îi stă inima în loc.

Rămâne o vreme nemișcat, continuând să țină cheia în mâna întinsă, ținându-l cu privirea ghiozdanul colorat, incapabil să facă vreă mișcare. Sau măcar să gândească.

La un moment dat – nu știe cât timp a trecut –, gândurile și capacitatea de a se mișca încep să funcționeze din nou. Desface palma și cheia cade zăngănind pe pardoseală. Nu-i pasă. Șoptește:

— Leni.

Face precaut un pas înspre ghiozdan, apoi încă unul, ca și cum o mișcare prea bruscă l-ar face să dispară din nou.

Nu-i nevoie să se aplece ca să-l privească mai îndeaproape. Nu trebuie să-l ridice, știe al cui e ghiozdanul. Totuși, întinde mâna șovăitor ca să se convingă că nu i se năzare. De data asta, nu.

A trecut deja mult timp de când și-a văzut fica pentru ultima oară.

Și acum ghiozdanul ei e acolo, pe hol, în același loc unde stătea mereu când ea venea de la școală.

Mâna lui atinge materialul rezistent, trece peste el, simte suprafața netedă sub degete. Nu, nu i se năzare. Întoarce ușor ghiozdanul, precaut, ca și cum ar putea să se prefacă în pulbere în mâinile lui, ca să-i vadă partea din spate și se uită atent la pata cu forme neregulate, care se întinde pe aproape toată suprafața. Urma unei roți de mașină. A roții de la mașina lui. Nu observase că Leni își lăsase ghiozdanul în spatele mașinii și trecuse peste el. Nu mai avea nicio îndoială.

Deodată, își îndreaptă spatele și se răsuțește brusc.

— Leni! strigă el; apoi încă o dată, mai tare: Leni?

E imposibil, îl avertizează un glas lăuntric, însă îl ignoră.

— Leni!

Deschide brusc ușa bucătăriei, privirea îi cade pe bancheta din colț, din fața lui, unde ea ședea mereu când o privea pe Stephanie gătind. Scoate un geamăt și e nevoit să se sprijine de tocul ușii.

Masa e pusă. Pentru trei persoane. Pe locul lui Leni, lângă farfurie, e mica păpușă croșetată pe care o făcuse mama lui și i-o dăruise nepoatei de Moș Nicolae. O avusese cu ea acum șase ani, când...

— O, Doamne! se aude spunând, în timp ce lacrimile i se preling pe obraz.

Și le șterge, își acoperă gura cu palma, scutură din cap buimac. Apoi își desprinde privirea de la păpușă, se întoarce

și, din câțiva pași sprinteni, a și ajuns la ușa sufrageriei. Leni! Încăperea mare e goală și nu e nimic acolo care să sugereze prezența ei. Se răsuțește, traversează holul și aruncă iarăși o privire înspre ghiozdan, până când ajunge la scara de lemn care duce la etaj. Ori simțurile și judecata îi joacă acum o festă urâtă, ori... Nu îndrăznește să-și ducă gândul la capăt. În timp ce urcă treaptă cu treaptă, inima i se izbeste de coaste, sângele îi vuieste în trup. Apoi ajunge sus, își îndreaptă privirea spre ușa închisă de la capătul micului hol, spre foaia de hârtie de pe furnirul alb, lipită strâmb cu bandă adezivă la înălțimea pieptului, și merge spre ea.

TĂRĂMUL UNICORNULUI

Lăsase totul exact cum fusese în ultima zi... Apoi, în primele săptămâni își petrecuse aproape tot timpul în camera lui Leni, șezuse pe patul ei, pe scaunul de la birouașul ei, pe podea, și privise îndelung, ore în șir, lucrurile împrăștiate acolo, așteptând să se petreacă o minune și totul să fie din nou ca înainte. Atinsese de multe ori obiectele pe care ea le ținuse în mână, le făcuse sau le scrisese...

Ajunge la ușă și alungă gândurile astea, întinde mâna, apasă pe clanț. Poate...

Deschide ușa, face un pas în camera lui Leni și își dă seama dintr-o privire că nu e acolo. Dar vede și jacheta tricotată, turcoaz, care îi plăcea ei atât de mult și pe care

a purtat-o în ziua aceea. E pe pat, aruncată, așa cum fac fetițele la zece ani.

Nu mai are zece ani, îi șoptește un glas lăuntric. Atât avea când ai văzut-o ultima oară. În urmă cu șase ani. Leni are acum șaisprezece ani.

Șaisprezece... Minteia lui refuză să accepte. Un copil are vârsta pe care o avea când l-ai văzut ultima oară. E o lege a naturii, fiindcă îți vezi copiii zilnic – asta oricum, cât ei sunt mici. Sau măcar atât de des cât să nu fi trecut șase ani de la un moment la altul.

Scutură din cap. De ce se gândește la asemenea prostii în situația asta? Cum, necum, totul arată că Leni e iarăși aici. Nu trebuie decât s-o găsească. Probabil că e complet derutată și s-a ascuns undeva. Cine știe ce i s-o fi întâmplat în ultimii șase ani? I-o fi frică chiar și de el, tatăl ei?

— Leni?

Se întoarce, aruncă o privire în încăperea de lângă camera lui Leni. Fusese camera de oaspeți. Înainte, când mai veneau musafiri. Azi, cămăruța e plină cu lăzi și cutii de carton.

Merge mai departe, se uită în fiecare cameră și îi tot strigă numele. Apoi aleargă iarăși jos, apoi la subsol. Încăperea aceea mare cu masă de ping-pong... Plafoniera se aprinde și aruncă o lumină rece pe tablă verde din mijlocul camerei goale. Într-o parte, sprijinită pieziș pe o minge mică, albă, e o paletă de ping-pong, de parcă cineva tocmai ar fi jucat cu ea. Era un obiect ieftin, din placaj,

de pe care se cojise parțial stratul de cauciuc. N-avea ce căuta acolo. Chiar el o pusesese atunci în lada de sub masă.

E paleta ei.

Se apleacă lângă peretele rece, se uită la paletă. Gura i se deschide și șoptește:

— Leni.

2

— În Germania, oficial, există doar aproximativ o sută de analiști de caz, femei și bărbați, care sunt numiți *profiler*, mai ales în mass-media. Însă veți constata că titulatura asta, *analist de caz*, este mai potrivită, fiindcă realizarea unui profil se bazează întotdeauna chiar pe o analiză de caz. Un număr infim dintre acești o sută de specialiști sunt psihologi, restul sunt polițiști cu pregătire suplimentară corespunzătoare.

Ca să dea mai multă greutate spuselor sale, Max Bischoff a făcut o pauză retorică, plimbându-și privirea prin amfiteatrul Academiei de Poliție, înainte să și-o îndrepte din nou înspre studenta care pusese întrebarea.

— Dacă vreți să deveniți analist de caz, sunteți deja pe calea cea bună, ca polițistă, dar trebuie să știți că durează foarte mult și că e foarte dificil să ajungi într-o poziție oficială.

A lăsat să se mai scurgă câteva secunde înainte să adauge cu un zâmbet larg:

— Dar cine zice că nu puteți să vă ocupați de analiza unui caz și dacă sunteți un *obișnuit* agent de investigații? Vă doresc tuturor o după-amiază frumoasă și sper să ne revedem luna viitoare!

Imediat s-a stârnit o rumoare, iar cei mai mulți dintre cei aproximativ patruzeci de viitori polițiști s-au ridicat și au părăsit sala.

În timp ce Max era preocupat să-și pună hârtiile în geanta de piele, tânăra la a cărei întrebare tocmai răspunse s-a oprit în fața lui și a zâmbit, netezindu-și o şuviță de păr blond, lung până la umeri. Să fi avut douăzeci și ceva de ani.

— Și dumneavoastră ați făcut exact la fel cum ați zis, nu-i așa? Ați fost agent la Investigații Criminale Düsseldorf și ați folosit tehnici pentru analiza de caz.

O roșeață ușoară i s-a răspândit pe obraji când a adăugat:

— Probabil vă mirați că știu... Sunt un mare fan. Am citit totul despre dumneavoastră, domnule Bischoff.

Max i-a întors zâmbetul în timp ce își închidea geanta.

— Ei, până acum nu s-au scris multe despre mine, slavă Domnului, dar mulțumesc! Cum am spus și adineuri, nu există niciun contraargument ca să nu procedați la fel, doamnă... Îmi cer scuze, mereu am nevoie de două, trei prelegeri până când rețin numele studențelor și studenților mei.

— Brosius. Jana Brosius.

Max își petrecu peste umăr cureaua de la geantă.

— Cursurile mele sunt facultative, Jana, iar faptul că sunteți aici înseamnă deja un început bun.

— Da, așa mi se pare și mie.

I-a întins mâna lui Max și i-a zâmbit.

— Mulțumesc!

— Mulțumesc pentru ce?

— Că ne îngăduiți să învățăm din experiența dumneavoastră, a zis ea, apoi s-a întors și a părăsit sala.

Max a mai privit o vreme spre ușa deschisă și în gând i-a urat Janei Brosius să nu fie nevoită să treacă prin tot ce trecuse el. Apoi, când a vrut să iasă și el din sală, aproape că s-a ciocnit de un bărbat care dădea să intre.

Avea cam patruzeci și cinci de ani, era slab și avea păr scurt, blond-roșcat. Sub ochi i se conturau niște umbre întunecate, ca și cum n-ar fi dormit de mai mult timp.

— Iertați-mă! a zis bărbatul, ridicând mâna în semn de scuză. N-am văzut că... Voiam...

A tras aer în piept și a închis ochii pentru o clipă.

— Sunteți Max Bischoff?

— Da, eu sunt. Și cine sunteți dumneavoastră?

— Mă numesc Benz. Robert Benz.

I-a întins lui Max o carte de vizită pe care sigur o avea deja pregătită în mână. Max a luat-o și, după ce a privit-o scurt, a pus-o în buzunarul de la spate al jeansilor.

— Și unde voiăți să ajungeți, domnule Benz?

— La dumneavoastră.

Robert Benz se uita în jur; se vedea clar că nu se simțea în largul lui.

— Am așteptat aici, în fața ușii, până când ați terminat prelegerea și au plecat studenții, ca să pot vorbi cu dumneavoastră.

Max a ridicat din umeri.

— Iată-mă-s! Cu ce vă pot fi de folos?

— Am... am nevoie de ajutor.

— În ce privință?

Înainte să răspundă, Robert Benz s-a mai uitat o dată în jur. Între timp, holul devenise aproape pustiu. Mai erau doar câțiva studenți care ieșeau de prin alte săli și se îndreptau spre ieșire.

— Ați fost polițist și, dacă e adevărat ceea ce am auzit, ați fost un foarte bun anchetator. Ceva ca un *profiler*, care... în cazurile...

— Am fost agent criminalist, da, dar asta s-a terminat, acum sunt profesor independent aici, la universitate, l-a întrerupt Max.

Discuția o lua într-o direcție care nu-i plăcea.

— Da, știu, știu. Și dumneavoastră cunoașteți desigur că, în ultimele două săptămâni, în orașul Köln au dispărut două fete.

— Am auzit. Dar, încă o dată, eu...

— Exact ca acum șase ani. Atunci fuseseră trei copii care nu au mai fost găsiți. Făptașul n-a fost prins.

De data asta Benz vorbea foarte repede, ca și cum i-ar fi fost teamă că Max avea să pună capăt discuției înainte să fi auzit tot ce voia să-i spună.

— Îmi amintesc, a zis Max, gândindu-se într-adevăr să pună capăt conversației. Și sunt convins că poliția va face tot posibilul să prindă făptașul. Oricum, nu înțeleg ce doriți de la mine!?

— Aș... aș dori să vă angajez.

— Să mă angajați?

Max a scuturat din cap, cu un zâmbet lipsit de veselie.

— La ce? Și cum de v-a venit ideea asta? Doar nu-s detectiv particular.

Benz a aplecat fruntea și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E vorba... despre fiica mea, Leni. E una dintre cele trei fete care au dispărut atunci. Avea zece ani.

Lui Max i se păru că doi pumni îi strivesc stomacul, așa cum simțise mereu în ultimele nouă luni, de când părăsise serviciul din poliție, când citea pe undeva despre soarta victimelor unor infracțiuni și a familiilor acestora. Sau când se gândea că făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să devină anchetator și să pună mâna pe cei care, din sete de profit sau ca să-și satisfacă cele mai josnice instincte, le făceau altora lucruri îngrozitoare. Și se mai gândea și la ce făcuse din el meseria asta. Toate durerile acelea. Coșmarurile. Pierderea...

— Îmi pare foarte rău, domnule Benz! Însă repet: sunt sigur că poliția va face tot ce îi stă în putere ca să elucideze aceste fapte.

— Dar e prea puțin. Fiica mea a dispărut acum șase ani și poliția nu i-a dat de urmă. Nu înțelegeți că sunt deznădăjduit?

— Ba da, înțeleg chiar foarte bine, dar totuși, nu eu sunt cel cu care trebuie să vorbiți.

— De ce anume vă este atât de frică?

— Cum adică? a răspuns Max iritat. De unde vă veni ideea că mi-ar fi frică?

— Din ce alt motiv renunță la serviciu un anchetator de mare succes, extrem de perspicace, încă dinainte de a-și începe cariera cu adevărat?

— Asta...

Asta nu vă privește, ar fi vrut Max să i-o trântască omului, dar s-a abținut, având în vedere cumplita pierdere suferită de cel din fața lui.

— Nu vă pot ajuta, îmi pare rău!

Max s-a întors, dând să treacă pe lângă Robert Benz, care adăugă:

— Totul arată de parcă ar fi din nou aici.

Max s-a oprit și s-a întors iarăși spre Benz.

— Poftim? Ce să înțeleg din asta?

Benz a așteptat ca o studentă să treacă și să se îndepărteze cât să nu-i poată auzi.

— Acum patru zile, când am venit acasă, ghiozdanul ei era pe hol. Exact în locul unde și-l lăsa întotdeauna când se întorcea de la școală. În bucătărie era pusă masa pentru trei persoane, pe locul ei era o păpușă pe care mama mea o croșetase pentru ea. În subsol, pe masa de ping-pong era paleta ei, ca și cum tocmai ar fi jucat. Totul era ca înainte de dispariția ei. Numai că pe Leni n-am reușit s-o găsim.

— E într-adevăr ciudat, a mormăit Max gânditor. Al treilea tacâm era pentru soția dumneavoastră?

— Da, oricum, am divorțat între timp. Căsnicia noastră n-a făcut față pierderii copilului. Trăiesc singur. Dar Leni n-are de unde să știe asta.

Max a încuviințat din cap.

— Înțeleg. Și sunteți sigur că acolo erau chiar ghiozdanul și păpușa fiicei dumneavoastră? Nu s-ar fi putut ca cineva...

Benz a scuturat energic din cap.